

‘Het is geen oorlog uit vrije wil. We moeten wel.’

Posted on 7 maart 2026 by Willem Dercksen

Zaterdagmorgen. Net uit bed. Op wat getsjirp van vogeltjes na is het stil. De zon schijnt. De laatste dag van februari. Een eerste slokje ochtendkoffie. En dan ... Brrrrrrrh. Het bonkende geluid van de app van het Thuisfrontcommando op mijn telefoon. We worden gewaarschuwd dat de aanval op Iran is begonnen en er raketten en drones kunnen komen. Eindelijk. Dit zat er al weken aan te komen.

Intelligence

De operatie *Roaring Lion* zoals deze in Israël heet, of *Epic Fury* zoals de Amerikanen de oorlog noemen, begon die zaterdag met een preventieve aanval van de VS en Israël op Iran. Israël had *intelligence* verkregen, onder meer via jarenlang gehackte verkeerslichten, dat ayatollah Khamenei en een aantal van zijn topambtenaren zich op een bepaalde tijd in zijn kantoor in het centrum van Teheran zouden bevinden.

De Amerikanen hadden vertrouwen in de informatie en daarmee stond het tijdstip vast waarop de oorlog begon. De Israëlische luchtmacht klaarde deze eerste klus en

later op de dag kwamen er al berichten dat de ayatollah mogelijk was gedood. Deze berichten werden later bevestigd, evenals de dood van circa 40 van zijn topambtenaren.

De raketten en drones kwamen in de avond. Voortdurend alerts en sirenes. Thuis zaten we die avond vooral in de relatief veiligste hoeken van een slaapkamer. Mocht het dak omlaag vallen, dan hopelijk toch niet pal in de hoek.

Later vertrokken mijn echtgenote en de jongste naar vrienden die een *safe room* hebben. Onze dochter zat en zit veilig in Boedapest voor twee voetbalinterlands tegen België (de uit- en thuiswedstrijd). Veilig maar saai, want sinds zaterdag mogen de meiden het hotel in het centrum van de stad niet meer verlaten uit angst voor door Iran opgeroepen jihadisten. Zelf bleef ik in de hoek van de slaapkamer onze hond geruststellen.

Eensgezind

Anders dan in Europa is er in Israël vrijwel geen kritiek op de oorlog. Oppositieleider Yair Lapid benadrukt de nationale eenheid. 'Het is geen oorlog uit vrije wil. (...) We moeten wel om te voorkomen dat het raketten zou gaan regenen of erger ... een atoombom.' Netanyahu verdedigt de oorlog niet anders en beklemtoont dat de versnelde productie van ballistische raketten en de bouw van nieuwe nucleaire sites en ondergrondse opslagplaatsen beogen om Iran vrijwel immuun te maken voor aanvallen van buitenaf.

Raketten kwamen en komen er sinds zaterdag wel, maar in een mate die beheersbaar is, onder meer dankzij de eigen afweer en doordat er steeds meer Iraanse lanceerinstallaties worden vernietigd. Helaas gaat het soms toch goed mis. De eerste avond al liet een jonge vrouw in Tel Aviv het leven. Een dag later werd in Beit Shemesh een synagoge en een daaronder gelegen schuilkelder getroffen door een 'direct hit'. Negen mensen kwamen daar om het leven.

We survived. Let's eat.

Video's op sociale media geven een beeld van hoe Israëli's, soms heel creatief, omgaan met de bombardementen. Matrassen op de grond in eigen *safe rooms* en publieke schuilkelders. Overal kinderen, bang en niet zo bang. 'Onze Shay is net

een mol. Hij bivakkeert met vrienden in de schuilkelder naast het huis van opa en oma', vertelt Cathelijne, een Nederlandse vriendin uit een kibboets niet ver van de grens met Libanon. 'Af en toe komt hij boven om eten te halen.'

Parkeergarages en de ondergrondse in Tel Aviv hebben een nieuwe bestemming gekregen. Mensen kamperen er in tentjes of gewoon op een matras op de grond. Afgelopen dinsdag waren er in de ondergrondse hier en daar poerim-party's met verklede feestgangers en een enkele dj die de stemming erin hield, er is zelfs een huwelijk ondergronds voltrokken en gevierd, er wordt gevoetbald en, het kan niet missen, gegeten. Het doet me denken aan een oud gezegde alhier: 'They tried to kill us, we survived, let's eat.'

Breuklijn

Een oorlog heeft altijd verrassingen in petto. De eerste dag van deze oorlog al trof een Iraans projectiel een Amerikaans legercomplex in Koeweit. Zes Amerikanen kwamen om en de Koeweitse soevereiniteit was geschonden. De Emiraten hebben talloze Iraanse projectielen op hun dak gekregen, waaronder brokstukken van een raket op het Fairmont hotel op het Palm Jumeirah-eiland.

Yara, een vriendin die al jaren met haar gezin in Dubai woont, appt dat het wel even anders is dan in Israël. 'Hier zijn geen schuilkelders of safe rooms en geen alerts en sirenes die waarschuwen voor een aanval. We schuilen onder de trap.'

Qatar, vanouds een vriend van Iran en medegrootponsor van terreur, is ook aangevallen. Qatars premier weersprak de Iraanse claim dat het slechts Amerikaanse bases had aangevallen. Woonwijken, vitale infrastructuur en LNG-installaties waren het doel, aldus sjeikh Mohammed. Ook Bahrein, Oman, Saoedi-Arabië, Azerbaidjan en een Engelse legerbasis op het niet-islamitische Cyprus zijn aangevallen en er is zelfs vanuit Iran een raket op het bevriende Turkije afgeschoten, al wordt dit door Iran ontkend. Al met al een opmerkelijke breuklijn in de islamitische wereld. Zit het nieuwe Midden-Oosten er echt aan te komen?

Afgelopen dinsdag begon Hezbollah voor het eerst na de 12-daagse oorlog van vorig jaar weer raketten af te vuren, vooral op het noorden van Israël. De oproep van de Libanese regering aan Hezbollah om zich koest te houden, had geen effect gesorteerd. Israël op zijn beurt grijpt inmiddels de kans om het 'af te maken' (zo dat mogelijk is). Het leger trekt verder Libanon in en de luchtmacht verheugt zijn

aanvallen op wapenopslagplaatsen, tunnels, lanceerinstallaties en kopstukken van de terreurorganisatie, steeds voorafgegaan door waarschuwingen aan de burgerbevolking en met gebruik van precisiemunitie.

Omgekeerd laat Hezbollah zich ook niet onbetuigd. 'Again a white night', appt mijn schoonzus uit het centrum van het land. Non-stop raketten en drones vanuit Iran. Het noorden heeft het zwaar te verduren door aanvallen vanuit Libanon. Het is overigens niet overal hetzelfde. In ons dorp in de Karmel hebben we al drie achtereenvolgende nachten geen alert of sirene gehad. Alleen een paar explosies in de verte. Lucky us.

Weinig steun uit Europa

Trump, ik schreef het hier al eerder, kan in Israël niet stuk. Eerst het bestand in Gaza en uitzicht op een duurzame oplossing aldaar, nu de aanval op Iran, al jaren Israëls grootste bedreiging. Eenheid aan het thuisfront, zoals in Israël, heeft Trump niet. 43 procent van de Amerikanen keurt de Amerikaanse aanval op Iran af, tegen 27 procent die het goedkeurt.

Europese signalen van steun, anders dan feestvierende Iraniërs op straat, ben ik nog niet tegengekomen. Terughoudendheid, de-escalatie en respect voor het internationale recht zijn de toverwoorden en met het laatste wordt alles behalve recht voor Iraanse burgers bedoeld, van wie er onlangs meer dan 30.000 zijn vermoord omdat ze tegen hun regime protesteerden. Soms worden deze 'afgewogen oordelen' schoorvoetend gevolgd door 'begrip' voor de aanval.

Spanje keurt de oorlog faliekant af. Alleen Duitsland houdt de rug nog enigszins recht ('respect voor de bondgenoot'). Toen ik op een video de eerste reactie van de nieuwe Nederlandse premier Jetten zag - 'terughoudendheid en de-escalatie geboden' - steeg het plaatsvervangende schaamrood me naar de kaken. Hoorde ik werkelijk de premier van een land spreken dat ieder jaar op 5 mei de eigen bevrijding door Amerikanen (Britten en Canadezen) herdenkt? In de Nederlandse media overheerst, als ik het goed heb, vooral de zorg over de stijgende benzineprijzen, landgenoten die niet uit het Midden-Oosten weg kunnen en een dreigende recessie.

Was het doel van de oorlog aanvankelijk het vernietigen van de nucleaire installaties en het onmogelijk maken van de productie van ballistische raketten,

daar kwam al snel de val van het regiem bij. De IDF verwacht nog minstens een of twee weken nodig te hebben om alle doelen in Iran te bombarderen. De vernietiging van lanceerinstallaties sorteert inmiddels effect. Het aantal raketten en drones uit Iran wordt per dag minder, een afname die deels tenietgedaan wordt door raketten en drones uit Libanon.

Ynet berichtte woensdag dat er mogelijk speciale eenheden en agenten van de Mossad in Iran opereren of in de woorden van luchtmachtcommandant Bar: 'fighters from the Air Force's special units are currently carrying out extraordinary missions that could ignite the imagination'.

Trump heeft inmiddels ook niet uitgesloten dat Amerikaanse troepen voet op Iraanse grond zullen zetten. Verder faciliteert Amerika de Koerden om hun gram bij het regiem in Iran te gaan halen. Dit alles mede in de hoop dat het eindspel ingeluid kan worden door een opstand van de Iraanse burgerbevolking. Tot het zover is c.q. als het zover komt, heeft Amerika, aldus Trump, nog 'tremendous amounts of ammunition'.

Het volk van Israël leeft

In Israël komt het leven langzaam weer wat op gang. Na de waarschuwing van de minister van Financiën dat de economie het zwaar te verduren heeft, versoepelde het Thuisfrontcommando de regels. Mensen mogen weer aan het werk mits de werkplek een schuilkelder nabij heeft. Bijeenkomsten van maximaal 50 personen zijn weer toegestaan onder dezelfde conditie. Scholen en crèches blijven dicht, wat het voor veel ouders niet makkelijk maakt om weer aan het werk te gaan.

En goed nieuws voor onze jongste. Donderdagavond kon de waterpolotraining weer hervat worden. Goed tegen de oorlogsstress, al stonden de jongens na een uur nat en bibberend in de schuilkelder van de naast het zwembad gelegen sporthal. Am Yisrael Chai (עַם יִשְׂרָאֵל חַי), het volk van Israël leeft.

***Wynia's Week* verschijnt 156 keer per jaar en wordt **volledig mogelijk gemaakt** door de donateurs. Doet u mee? [Doneren kan zo](#). Hartelijk dank!**